

11/10/53

AP

Konstanz 2003/1.

SOPHOKLES' AIAS.

Nach Text und Kommentar getrennte

Ausgabe für den Schulgebrauch

DR. R. PAEHLER,
Gymnasialdirektor in Wiesbaden.

Erste Abteilung: Text.

GOTHA.

FRIEDR. ANDR. PERTHES.

1889.

18534

VORWORT.

Die vorliegende Aias-Ausgabe ist hervorgegangen aus wiederholter Lesung der Tragödie in der Prima des Gymnasiums und bezweckt lediglich dem Unterricht zu dienen.

Hinsichtlich ihrer Anlage entspricht dieselbe im allgemeinen den Grundsätzen, nach welchen die ganze Sammlung eingerichtet ist; dabei bewahrt sie aber eine gewisse Eigenart, die hier mit einigen Worten erläutert werden soll. Eine ausführlichere Rechtfertigung des befolgten Planes zu geben, muß ich mir für eine andere Gelegenheit vorbehalten.

Es ist in letzter Zeit mehrfach die Behauptung aufgestellt worden, daß die mit Erklärungen versehenen Schulausgaben durchaus zu verwerfen seien, da sie mehr Schaden als Nutzen stifteten. Dies abfällige Urteil ist nur solchen Ausgaben gegenüber begründet, die nicht genau den Bedürfnissen der Schüler auf der betreffenden Klassenstufe angepaßt sind. Die Schulausgabe an und für sich, falls ihre Einrichtung nur in steigendem Maße den Forderungen der heutigen Pädagogik entspricht, wird sich mehr und mehr als ein empfehlenswertes Hilfsmittel für die Vorbereitung der Schüler erweisen. Insbesondere kann für die Lektüre eines Dichters wie Sophokles, dessen Verständnis dem Primaner so viele und so erhebliche Schwierigkeiten bereitet, die Benutzung eines richtig angelegten Kommentars nur von Vorteil sein. In den Kreisen der Schul-

männer ist allmählich der Gedanke durchgedrungen, daß an die Präparation der Schüler, wenn dieselben von der Verwendung ihnen schädlicher Hilfsmittel wirksam abgehalten werden sollen, nicht zu hohe Anforderungen zu stellen sind. Man ist zu der Erkenntnis gelangt, daß man von dem Schüler nicht verlangen darf, er solle eine aufgegebenen Anzahl von Versen sofort in gewandter Weise zu übersetzen imstande sein. Vielmehr muß der Lehrer zufrieden sein, wenn der Schüler beweist, daß er sich mit Wörterbuch und Grammatik redlich bemüht hat den Sinn der Stelle zu begreifen und einen passenden Ausdruck für die Verdeutschung zu suchen. Alles andere wird durch den Unterricht, durch die gemeinsame Arbeit der Schüler und des Lehrers erzielt, in erster Linie die Übersetzung. Welches Verfahren dabei zu befolgen sei, ist hier nicht der Ort näher zu entwickeln; nur bezüglich der sogen. „Musterübersetzung“ des Lehrers, die heutzutage von allen Seiten als Abschluß der gesamten Arbeit gefordert wird, mag die Bemerkung gestattet sein, daß sie die ihr beigemessene große Bedeutung nur dann verdient, wenn sie nicht etwas von der vorausgehenden Thätigkeit der Schüler Losgelöstes, bloß durch das überlegene Wissen und Können des Lehrers Erzeugtes darstellt, sondern im wesentlichen von der ganzen Klasse bereits gefunden ist. Sollen die Schüler aber dahin geführt werden, daß sie die endgültige Übersetzung durch eigenes Ringen zu gestalten vermögen, so ist vor allem strengste Genauigkeit bei der Vorbesprechung des betreffenden Abschnittes und gründliches Eingehen auch auf die feineren Schattierungen des Gedankens unbedingt erforderlich. Freilich wird bei solcher Behandlung der Gang der Lektüre langsamer, als es im Interesse der Sache wünschenswert erscheint. Die Schüler haben bei ihrer Vorbereitung vielfach

nicht einmal die Schwierigkeiten erkannt, welche an der Stelle vorliegen, und müssen schon zum Verstehen jener mühsam hingeführt werden. Hier zeigt sich der Vorteil einer zweckmäfsig eingerichteten Schulausgabe. Sie bietet dem Schüler an Belehrungen dasjenige, was er zu einem vorläufigen, wengleich noch unvollkommenen Erfassen des Sinnes nötig hat, sich aber aus den ihm sonst zur Verfügung stehenden erlaubten Mitteln nicht zu verschaffen vermag. Sie will ihm die Arbeit nicht ersparen, aber wohl gedeihlicher und erfreulicher machen und ihn dadurch auch zu angestrengtem Eifer ermutigen und anspornen. Sie giebt ihm Winke, wie er eine vorhandene Schwierigkeit sehen, Fingerzeige, wie er sich helfen soll, warnt ihn davor, scheinbar Unwichtiges und Kleines zu übergehen, und sucht überhaupt das Nachdenken des Schülers für die verschiedenen Aufgaben, welche der Erklärung gestellt sind, im voraus zu wecken. In dieser die Wegeweisenden und nach Möglichkeit zu erfolgreicher, selbständiger Arbeit anleitenden Kraft des Kommentars liegt die Bedeutung der Schulausgabe. Nach ihrem Gebrauche weifs der Schüler, wenn er seine Pflicht erfüllt hat, worauf es ankommt, wird mit gesteigerter Aufmerksamkeit und Lust an dem das tiefere und sorgfältigere Eindringen erstrebenden Unterrichte sich beteiligen und vor flüchtigem Hinnehmen der Worte des Schriftstellers bewahrt bleiben. Will man einwenden, dafs durch die im Kommentar enthaltenen Erörterungen doch einigermaßen der Thätigkeit des Lehrers vorgegriffen werde, so dürfte zu erwidern sein, dafs dies gar nicht in Anschlag kommen kann gegenüber den grofsen Vorteilen, die auch dem Lehrer aus der Schulausgabe erwachsen; denn da derselbe seine Schüler jetzt besser vorbereitet findet, so kann er rascher vorwärts schreiten und

die ersparte Zeit zur Erledigung derjenigen Aufgaben des Unterrichtes verwenden, die bei der Lesung eines Kunstwerkes die wichtigsten und dankbarsten sind.

Nach vorstehenden Andeutungen bitte ich den gesamten Plan der Ausgabe auffassen zu wollen, die ich hiermit den Fachgenossen zu wohlwollender Prüfung übergebe. Im einzelnen möge noch Folgendes berücksichtigt werden.

Die eingestreuten Fragen und Hinweisungen befehlender Art sollen den Schüler nötigen, daß er bei der Vorbereitung nicht oberflächlich verfährt, sondern scharf in Form und Inhalt der Worte des Dichters sich hineinzudenken strebt. Nach meinen Erfahrungen*) machen diese Anregungen den Schülern Freude und sind ihnen jedenfalls nützlicher als die Mitteilungen, durch welche an solchen Stellen andere Ausgaben das Rätsel ohne weiteres gelöst darbieten. Die Schüler finden die Antwort meistens aus eigener Kraft; etwa vorkommende Mißverständnisse lassen sich in der folgenden Unterrichtsstunde leicht berichtigen. Wenn in Ausgaben einer vergangenen Zeit Anmerkungen zu lesen sind, in denen z. B. gefragt wird, für welche grammatische Regel dieser oder jener Satz ein Beispiel enthalte, so bedarf es wohl kaum des Hinweises, daß die von mir gestellten Fragen damit nichts gemein haben.

Übersetzungshilfen habe ich sehr selten gegeben. Ich kann sie im ganzen nicht als angezeigt erachten, wenigstens nicht für die in Prima zu lesenden Schriftsteller. Die nötigste Vorhilfe bietet dem Schüler sein Wörterbuch; das Weitere ist Aufgabe der Lehrstunde. Auch würden die zu empfehlenden Übertragungen häufig gar nicht in die Wen-

---

*) Ein Teil des Kommentars dieser Ausgabe hat bereits, durch den Druck vervielfältigt, meinen Primanern vorgelegen.

zung einzufügen sein, welche die gesuchte Übersetzung einer Stelle gerade während des Unterrichts gewinnt. Denn obgleich der Satz wahr bleibt, daß eine vollkommene Übersetzung die Lösung einer unmöglichen Aufgabe ist, so muß doch hinwiederum auch daran festgehalten werden, daß man der Forderung einer treuen, gutdeutschen und geschmackvollen Wiedergabe des fremden Originals in mehr als einer Form nahe kommen kann.

Fortlaufende ästhetisierende Erörterungen und Zusammenfassungen des Inhaltes gehören nicht in eine Schulausgabe, weil sie dem Lehrer den schönsten Teil seiner Arbeit vorwegnehmen oder doch beeinträchtigen. Man macht es dem Gymnasium gern zum Vorwurf, daß es zu viel mit Kleinigkeiten sich befasse und bei der Erklärung der griechischen Schriftwerke über der Form den Inhalt vernachlässige, eine Anklage, die für den heutigen Unterrichtsbetrieb gewiß der Begründung ermangelt. Denn so sehr ein wirkliches Eindringen in den Geist der Klassiker nur auf der Grundlage des allergenauesten grammatischen Verständnisses möglich ist, so werden sich doch gegenwärtig nur noch wenige Lehrer finden, die sich auf die rein sprachliche Behandlung beschränkten und nicht den idealen Gehalt des Kunstwerks, den Grundgedanken, die Schürzung und Lösung des dramatischen Knotens, die Zeichnung der Charaktere, Schuld und Sühne der handelnden Personen u. a. bei der Lektüre stets im Auge behielten. Aber es wird allerdings auch in dieser Beziehung Pflicht des Lehrers sein, nicht vorwiegend in eigenen Vorträgen solche Fragen zu behandeln, sondern, so weit es ausführbar erscheint, die Mitwirkung seiner Klasse heranzuziehen. Um die Aufmerksamkeit des Schülers zeitig auf die in Betracht kommenden Punkte hinzulenken, habe ich hier und dort kurze Andeutungen und Erinnerungen gegeben, die

der nachfolgenden Besprechung, wie ich hoffe, förderlich sein werden.

Textkritik ist nach dem Plane der „Bibliotheca Gothana“ vom Kommentar durchweg ausgeschlossen. Nur an ganz wenigen Stellen ist eine bezügliche Notiz eingeflossen, wenn es die Beschaffenheit der Überlieferung unvermeidlich machte und ein zutreffender Änderungsvorschlag meines Bedünkens bis jetzt nicht vorlag. Da, wo die Lesart der Handschriften, namentlich des Laurentianus A, unzweifelhaft verderbt ist, habe ich in den Text, um ihn überhaupt lesbar zu machen, annehmbare Emendationen aufzunehmen kein Bedenken getragen. Im übrigen habe ich an der Überlieferung, wenn der Sinn es eben zuließ, festgehalten, da ich mich zu der Ansicht bekenne, daß eine erträgliche Auslegung des handschriftlich Gegebenen jeder Konjektur vorzuziehen ist. Der kurze „Anhang“ bietet zur Erklärung und Kritik einzelner Stellen ein paar Bemerkungen, die im Kommentar selbst weniger am Platze gewesen wären.

Was endlich die Metrik der Chorlieder anlangt, so habe ich darauf verzichtet, von dem Ergebnisse der neueren Forschungen auf dem Gebiete der griechischen Rhythmik Gebrauch zu machen, und nur die metrischen Schemata beigefügt, deren Benutzung dem Schüler die Lesung der Verse erleichtern wird. Es muß dem einzelnen Lehrer überlassen bleiben, wie viel oder wie wenig er von rhythmischer Unterweisung den Schülern geben will, wie ja auch die eigentliche Einübung des guten Vortrages der Chorgesänge nur dem Unterrichte anheimfallen kann.

Der Herausgeber.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΙΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄει μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς δρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδης
εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακκαίνης ὡς τις εὐρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἀνήρ ἄρτι τυγχάνει, κέρα
στάζων ἰδρωτὶ καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήρδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλιτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθὲς σου, κἄν ἀποπτος ἦς θυμῶς,
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ
χαλκοστόμον κώδωνος ὡς Τυρσηρικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνωσ εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαιτι τῶ σακεσφόρῳ·
κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πράγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἶπερ εἴργασται τάδε·
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα·
κἀγὼ ἑελοντῆς τῆρδ' ὑπεζύγην πόνω.

ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῃ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὄπτῃρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῃ ξίφει
 φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἔγχος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαί, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος
 τὰ τ' εἰσέπειτα σῆ κυβερνώμαι χειρί.

- ΑΘ.** ἔγνω, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῆ σῆ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγία.
- ΟΔ.** ἦ καί, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;
- ΑΘ.** ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶργα ταῦτά σοι.
- ΟΔ.** καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὦδ' ἦξεν χέρα;
- ΑΘ.** χόλῳ βαρυνθεῖς τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.
- ΟΔ.** τί δῆτα ποιμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
- ΑΘ.** δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.
- ΟΔ.** ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
- ΑΘ.** κἂν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγὼ.
- ΟΔ.** ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;
- ΑΘ.** νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος δρυᾶται μόνος.
- ΟΔ.** ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
- ΑΘ.** καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσι πύλαις.
- ΟΔ.** καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;
- ΑΘ.** ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
 γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
 καὶ πρὸς τε ποιμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
 λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
 ἐνθ' ἔσπεσῶν ἔκειρε πολύκερων φόνον
 κύκλῳ ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
 δισσοῦς Ἀτρεΐδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 δι' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μαριάσιν νόσοις
 ὠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά.
 κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,

30

35

40

45

50

55

60

τοὺς ζῶντας αὐδ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
ποιμένας τε πάσας ἔς δόμους κομίζεται,
ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὐκερων ἄγραν ἔχων,
καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεσθαι.
δείξω δὲ καὶ σοι τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν Θροῆς.

65

Θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
αὐγὰς ἀπειργω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.
οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωπίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·
Αἴαντα φωνῶ· στείχε δωμάτων πάρος.

70

ΟΙ. τί δρᾶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς ἔξω κάλει.

ΑΘ. οὐ σῖγ' ἀνέξῃ μηδὲ δειλίαν ἀρῆ;

75

ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκεῖτω μένων.

ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὄδ' ἦν;

ΟΙ. ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρῃ, καὶ τανῦν ἔτι.

ΑΘ. οὐκ οὐν γέλως ἠδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;

ΟΙ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.

80

ΑΘ. μεμνητό' ἄνδρα περιφανῶς ὄκεις ἰδεῖν;

ΟΙ. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνη.

ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδη πέλας.

ΟΙ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς δρᾶ;

ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

85

ΟΙ. γένοιτο μεντᾶν πᾶν θεοῦ τεχνωμένον.

ΑΘ. σίγα νῦν ἐστῶς καὶ μὲν' ὡς κυρεῖς ἔχων.

ΟΙ. μένομι' ἂν· ἠθέλον δ' ἂν ἐκτὸς ὦν τυχεῖν.

ΑΘ. ὦ οὗτος, Αἴας, δευτέρον σε προσκαλῶ.

τί βαιδὸν οὕτως ἐντρέπη τῆς συμμάχου;

90

ΑΙΑΣ.

ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον·
ὡς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,

ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ;

95

ΑΙ. κόμπος πάρεστι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.

- ΑΘ.** ἢ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χεῖρα;
ΑΙ. ὥστ' οὐποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
ΑΘ. τεθνήσκειν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνηκ' ἐγώ.
ΑΙ. θανόντες ἤδη τᾶμ' ἀφαιρείσθων δπλα. 100
ΑΘ. εἶεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἢ πέφευγέ σε;
ΑΙ. ἢ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὄπου;
ΑΘ. ἔγωγ'· Ὀδυσσεῖα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
ΑΙ. ἡδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω —
ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τί κερδάνης πλέον;
ΑΙ. πρὶν ἂν δεθῆεις πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης —
ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάση κακόν;
ΑΙ. μάλιστα πρῶτον νῶτα φοινηχθεῖς θαναῖ. 110
ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὦδέ γ' αἰκίση.
ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τᾶλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι·
 κείνος δὲ τίσει τήνδε κοῦκ ἄλλην δίκην.
ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,
 χρῶ χειρὶ, φείδου μηδὲν ὦνπερ ἐννοεῖς. 115
ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτο σοὶ δ' ἐφίεμαι,
 τοιάνδ' αἰεὶ μοι σύμμαχον παρεστάναι.
ΑΘ. ὄρᾳς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση.
 τούτου τίς ἂν σοὶ τάνδρος ἢ προνούστερος
 ἢ δρᾶν ἀμείνων ἐρέσθῃ τὰ καίρια; 120
ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶδ'· ἐποικτεῖρω δέ νιν
 δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
 δθούνεκ' ἄτη συγκατέξενκται κακῆ,
 οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμὸν σκοπῶν.
 ὄρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν 125
 εἶδωλ' ὄσοιπερ ζῶμεν ἢ κούρην σκιάν.
ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέροχοπον
 μηδὲν ποτ' εἴπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
 μηδ' ὄγκον ἄρη μηδέν', εἰ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. 130
 ὡς ἡμέρα κλίνει τε κανάγει πάλιν
 ἅπαντα τάνθρωπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
 θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

Πάροδος.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχίαλον, 135
 σέ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
 σέ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενῆς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῆῃ,
 μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι
 πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας. 140
 ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
 ἐπὶ δυσκλεία, σέ τὸν ἵππομανῆ
 λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
 βοτὰ καὶ λείαν, 145
 ἤπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπῆ,
 κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω
 εἰς ὧτα φέρει πάντων Ὀδυσσεὺς
 καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν 150
 εὐπίστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
 τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
 τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
 τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς
 οὐκ ἂν ἀμάρτοις· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ 155
 τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι.
 πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
 καίτοι μικροὶ μεγάλων χωρὶς
 σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν 160
 καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῆ
 χῆμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' 165
 ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἀναξ.
 ἀλλ', ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμιμ' ἀπέδραν,

πατάγουσιν ἄπερ πτηγῶν ἀγέλαι
 μέγαν αἰγυπιόν, σ' ὑποδείσαντες
 τάχ' ἂν ἐξαίφνης, εἰ σὺ φανείης, 170
 σιγῇ πτήξειαν ἄφρωνοι.

στροφή.

ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις —
 ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς —
 ὤρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελείας, 175
 ἦ ποῦ τινος νίκας ἀλάρπτωτον χάριν,
 ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
 ψευσθεῖσα δώροις εἴτ' ἐλαφαβολίας;
 ἦ χαλκοθώραξ ἦρτιν Ἐννάλιος
 μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δοροῦς ἐννυχίοις 180
 μαχαναῖς ἐτίσατο λύβαν;

ἀντιστροφή.

οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
 παῖ Τελαμώνος, ἔβας 183
 τόσσον ἐν ποιμνίαις πίτνων· 185
 ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
 εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
 κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς,
 ἦ τὰς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190
 μὴ μὴ μ', ἀναξ, εἴθ' ὦδ' ἐφάλοισ κλισίαις
 ὅμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη. 193

ἐπιφθός.

ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακραιῶνι
 στηριζῆ ποτὶ τῶδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ 195
 ἄταν οὐρανίαν φλέγων.
 ἐχθρῶν δ' ἕβρις ὦδ' ἀτάρβητα
 ὀρμάται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
 πάντων καχαζόντων 199
 γλώσσαις βαρναλήτοις·
 ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν. 200

Κομμὸς α΄.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
 γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθιδᾶν,
 ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 τοῦ Τελαμώνος τηλόθεν οἴκου.
 νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατῆς
 Αἴας θολερῶ
 κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμεριᾶς
 νῆξ ἦδε βᾶρος;
 παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
 λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον
 στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·
 ὥστ' οὐκ ἂν αἰδρις ἐπείποις.

ΤΕΚ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
 θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπέυση.
 215
 μανίᾳ γὰρ ἀλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς
 νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
 τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηρῆς ἔνδον
 χειροδαίκτα σφάγι' αἰμοβαφῆ,
 κείνου χρηστήρια τάνδρός.

στροφῆ.

ΧΟ. οἶαν ἐδήλωσας ἀνέρος αἴθρονος ἀγγελίαν
 ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν,
 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομέναν,
 τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

οἴμοι φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνὴρ
 θανεῖται, παραπλήκτῳ χειρὶ συγκατακτᾶς
 230
 κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἵππονόμας.

ΤΕΚ. ὦμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
 δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην·
 ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάξ' ἐπὶ γαίας,
 235
 τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.
 δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών
 τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν

- ῥίπτει θερίσας, τὸν δ' ὄρθον ἄνω
 κίονι δήσας 240
 μέγαν ἱπποδέτην ἑυτήρα λαβὼν
 παίει λιγυρᾷ μᾶστιγι διπλῇ,
 κακὰ δεινάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων
 κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. 244
- ἀντιστροφή.
- XO.** ὦρα τιν' ἤδη κᾶρα καλύμμασι κρυψάμενον 245
 ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
 ἢ θοδὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐξόμενον
 ποντοπόρῳ ναῖ μεθεῖναι. 250
 τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
 καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη
 ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυτεῖς, τὸν αἰσ' ἄπλωτος ἴσχει. 255
- TEK.** οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπαῶς 257
 ἄξας δξὺς νότος ὡς λήγει,
 καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
 τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθῃ,
 μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
 μεγάλας δδύνας ὑποτείνει. 260
- XO.** ἀλλ' εἰ πέπανται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ·
 φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.
- TEK.** πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἰρεσιν, λάβοις 265
 φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
 ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνῶν;
- XO.** τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον καλόν.
- TEK.** ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντος ἀτώμεσθα νῦν.
- XO.** πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270
- TEK.** ἀνῆρ ἐκεῖνος, ἠνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
 αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
 ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνῶν·
 νῦν δ' ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
 κεινὸς τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ 275
 ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσσαν ἢ πάρος·
 ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;
- XO.** ξύμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ

πληγή τις ἦμει· πῶς γάρ, εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; 280

ΤΕΚ. ὡς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή.

ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλοῦσιν τύχας.

ΤΕΚ. ἅπαν μαθήσῃ τούργον, ὡς κοινωνὸς ὢν.
κείνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἠνίχ' ἔσπεροι 285
λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἀμφηρες λαβὼν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.

κἀγὼ πικλήσω καὶ λέγω, τί χρεῖμα δρᾶς,
Αἴας; τί τήνδ' ἀκλιτος οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμᾶς πείραν οὔτε του κλύων 290
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδει στρατός.

ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἰεὶ δ' ὑμνούμενα·
γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει.

κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ', ὁ δ' ἔσσύθη μόνος.
καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας· 295

εἴσω δ' ἐσηλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
ταύρους, κύνας βοήθρας εὐκερῶν τ' ἄγραν.
καὶ τοὺς μὲν ἠέχενιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
ἔσφαζε κάρραχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
ἠμίξειθ' ὥστε φῶτας ἐν ποιμνίαις πίτνων. 300

τέλος δ' ἀπάξας διὰ θυρῶν σκιᾶ τι
λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολύν,
δοσὴν κατ' αὐτῶν ἕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών·

κἄπειτ' ἀπάξας αὐθις ἐς δόμους πάλιν 305
ἔμφρων μόλις πῶς ξὺν χρόνῳ καθίσταται,
καὶ πλήρης ἄτης ὡς διοπτρεύει στέγος,
παίσας κάρα θῶνξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔϊετ' ἀρνείου φόνου,
κόμην ἀπριξ' ὄνυξι συλλαβῶν χερί. 310

καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἀφθογγος χρόνον·
ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλισθ' ἔπη,
εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
κἀνήρει' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτε.
κἀγὼ, φίλοι, δείσασα τοῖς ξειρασμῆνον 315

- ἔλεξα πᾶν ὄσοντες ἐξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθὺς ἐξὼμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 ἄς οὐποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήμουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυνύχου γόους
 τοιούσδ' αἰεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν· 320
 ἀλλ' ἀψόφητος ὄξέων κωκυμάτων
 ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιαῦδε κείμενος κακῇ τύχῃ
 ἄσιτος ἀνὴρ ἄποτος ἐν μέσοις βοτοῖς
 σιδηροκμησιν ἦσυχος θακεῖ πεσών. 325
 καὶ δηλὸς ἐστὶν ὡς τι δρασείων κακόν·
 τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κωδύρεται.
 ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην,
 ἀρήξαιτ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
 φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγους. 330
- ΧΟ.** Τέκμησσα, δεινά, παῖ Τελεύτατος, λέγεις
 ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.
- ΑΙ.** ἰὼ μοί μοι.
- ΤΕΚ.** τάχ', ὡς ἔοικε, μάλλον· ἢ οὐκ ἠκούσατε
 Αἴαντος οἴαν τήνδε θωύσσει βοήν; 335
- ΑΙ.** ἰὼ μοί μοι.
- ΧΟ.** ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
 νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
- ΑΙ.** ἰὼ παῖ παῖ.
- ΤΕΚ.** ὦμοι τάλαιν'· Εὐρύσαιες, ἀμφὶ σοὶ βοᾶ.
 τί ποτε μενοινᾶ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ. 340
- ΑΙ.** Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαιεὶ
 λεηλατήσῃ χρόνον, ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι;
- ΧΟ.** ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
 τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345
- ΤΕΚ.** ἰδοῦ, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
 τὰ τοῦδε πράγῃ, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

Κομμὸς β'.

ΑΙΑΣ.

στροφή α'.

ἰὼ,
 φίλοι ναυβάται, μόνου ἐμῶν φίλων,

μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὄρθῳ νόμῳ,
ἴδουσθ' ἐμ' οἷον ἄρτι κῆμα φρονίας ὑπὸ ζῆλης
ἀμφίδρομον κυλλεῖται.

350

ΧΟ. οἴμ' ὡς εἰκας ὄρθᾶ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοῦργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει.

355

ἀντιστροφή α'.

ΑΙ. ἰώ,
γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας,
ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσω πλάταν,
σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορα πημονὰν ἐπαρκέσουτ'·
ἀλλὰ με συνδάξον.

360

ΧΟ. εὐφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοῦς
ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

στροφή β'.

ΑΙ. ὄρᾳς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον,
τὸν ἐν δαίτοις ἄτρεστον μάχαις,
ἐν ἀφόβοις με θηρσί δεινὸν χέρας;
ὦμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.

365

ΤΕΚ. μή, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὐδα τάδε.

ΑΙ. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορον ἐκνεμῆ πόδα;
αἰαῖ αἰαῖ.

370

ΤΕΚ. ὦ πρὸς θεῶν ὑπείκε καὶ φρόνησον εὔ.

ΑΙ. ὦ δῦσμορος, ὃς χερὶ μὲν μεθήκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ' ἐλίκεσαι βουσί καὶ κλυτοῖς πεσῶν αἰπολίους
ἐρεμνὸν αἴμ' ἔδευσα.

375

ΧΟ. τί δητ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῖθ' ὄπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.

ἀντιστροφή β'.

ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὄρων, — ἀπάντων αἰεὶ
κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου,
κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ, —
ἧ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

380

ΧΟ. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδύρεται.

ΑΙ. ἴδοιμι μὴν νιν· καίπερ ὧδ' ἀτώμενος —
ἰὼ μοί μοι —

385

ΧΟ. μηδὲν μέγ' εἴπησ. οὐχ ὄρᾳς ἔν' εἶ κακοῦ;

- ΑΙ.** ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, πῶς ἂν τὸν αἰμινώτατον,
 ἐχθρὸν ἄλημα, τοὺς τε δισσάρχας δλέσσας βασιλῆς, 390
 τέλος θάνοιμι καὶ τός;
- ΤΕΚ.** ὅταν κατεύχη ταῦθ', ἴμοῦ κάμοι θανεῖν
 εὔχον· τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος;
- στροφὴ γ'.
- ΑΙ.** ἰὼ
 σκότος, ἐμὸν φάος, 395
 ἔρεβος ὃ φαεννότατον, ὡς ἐμοί,
 ἔλεσθ' ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,
 ἔλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἀμερίων
 ἔτ' ἄξιός βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων. 400
 ἀλλὰ μ' ἅ Αἰὸς
 ἀλκίμα θεὸς
 δλέθριον αἰκίζει.
 ποῖ τις οὖν φύγη;
 ποῖ μολῶν μενῶ;
 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, ὤ = 405
 = _ _ μύραις δ' ἄγραις προσκείμεθα,
 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με
 χειρὶ φονεῖοι.
- ΤΕΚ.** ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον 410
 φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.
- ἀντιστροφή γ'.
- ΑΙ.** ἰὼ
 πόροι ἀλίρροθοι
 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
 πολλὴν πολλὴν με δαρὸν τε δὴ 415
 κατείχεν ἄμφι Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ', οὐκ
 ἔτ' ἀμπνοᾶς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἴστω.
 ὦ Σαμάνδροιοι
 γείτονες ῥοαί,
 εὔφρονες Ἀργείοις, 420
 οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
 τόνδ' ἴδητ', ἔπος
 ἐξερω μέγ', οἷον οὔ τινα
 Τροία στρατοῦ δέρχθη χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 425

Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
ὤδε πρόκειμαι.

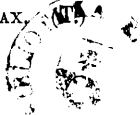
ΧΘ. οὔτοι σ' ἀπειργεῖν, οὐδ' ὅπως ἐῷ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙ. αἰαῖ· τίς ἂν ποτ' ᾤεθ' ὦδ' ἐπιόνυμον 430
τοῦμόν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάξειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
ὄτου πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ 435
πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσοι σθένει,
οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος Ἀργείοισιν ὦδ' ἀπόλλυμαι. 440
καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν δῆλων τῶν ὦν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί,
οὐκ ἂν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῶ φρένας 445
ἔτραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοὶ
γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
δίλην κατ' ἄλλον φωτὸς ὦδ' ἐπήρισαν.
νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεᾷ 450
ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπευθύνοντ' ἐμὴν
ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσώδη νόσον,
ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς·
κεῖνοι δ' ἐπεγγελώσιιν ἐκπεφευγότες 455
ἐμοῦ μὲν οὐκ ἐκόντος· εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι τῶν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χεῖρ' ἰδρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἔχθαιρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός,
ἔχθει δέ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
πόττερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας 460
μόνους τ' Ἀτρεΐδας, πέλαγος Αἰγαῖον περὶ;

καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς
 Τελαμώνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
 γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
 ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
 οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν. ἀλλὰ δήτ' ἰὼν
 πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσῶν μόνος μόνοις
 καὶ δρῶν τι χρηστόν εἶτα λοίσθιον θάνατ;
 ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που.
 οὐκ ἔστι ταῦτα. πειρὰ τις ζητητέα 470
 τοιάδ' ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
 μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
 αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρηζέειν βίου,
 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 τί γὰρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475
 προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
 οὐκ ἂν πρῆαιμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν
 ὅστις κενᾶισιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
 ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι
 τὸν εὐγενῆ χρηί. πάντ' ἀλήκοας λόγον. 480
ΧΟ. οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον,
 Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρονός.
 παῦσαι γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
 γνώμης κρατῆσαι τάσδε φροντίδας μεθεῖς.

ΤΕΚ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης 485
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.
 ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,
 εὔπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν·
 νῦν δ' εἰμι δούλη. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που
 καὶ σῆι μάλιστα χειρὶ. τοιγαροῦν, ἐπεὶ 490
 τὸ σὸν λέχος ξυνήλθον, εὐ φρονῶ τὰ σά,
 καὶ σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφροστίου Διὸς
 εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἧ^ς συνηλλάχθης ἐμοί,
 μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
 τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἐφείς τι. 495
 εἰ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας μ' ἀρήϊς,
 ταύτῃ νόμιζε καὶ με τῇ τόθ' ἡμέρα
 βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο

- ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.
καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ
λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν δευρηνίην
Ἄϊαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. κάμῃ μὲν δαίμων ἔλαῶ,
σοὶ δ' αἰσχροῦ τᾶπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει.
ἀλλ' αἰδεσάτω μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
γῆρα προλείπων, αἰδεσάτω δὲ μητέρα
πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἣ σε πολλάκις
θεοῖς ἀράται ζῶντα πρὸς δόμοις μολεῖν·
οὔκτειρε δ' ὦναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας
τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὄρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον καλὸν
κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς.
ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὃ τι βλέπω
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστισας δορί,
καὶ μητέρ' ἄλλῃ μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν Ἄϊδου θανασίμους οἰκλήτορας.
τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίδος;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι.
ἀλλ' ἴσχε κάμοῦ μνηστῖν· ἀνδρὶ τοι χρεῶν
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθῃ.
χάρις χάριν γὰρ ἔστιν ἢ τίκτουσ' αἰεὶ·
ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνηστῖς εὐπεπονθότος,
οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενῆς ἀνήρ.
XO. Ἄϊας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον ὡς καγὼ ἱφρηνὶ
θέλωμι ἂν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
AI. καὶ κάρι' ἐπαίνου τείξεται πρὸς γούν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὐτολμᾶ τελεῖν.
TEK. ἀλλ', ὦ φίλ' Ἄϊας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
AI. κόμιζέ νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν, ὡς ἴδω.
TEK. καὶ μὴν φόβοισι γ' αὐτὸν ἐξελευσάμην.
AI. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἣ τί μοι λέγεις;
TEK. μὴ σοὶ γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
AI. πρέπον γέ τᾶν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τότε.
TEK. ἀλλ' οὖν ἐγὼ γέλευσα τοῦτό γ' ἀρκέσαι.

- ΑΙ.* ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.
- ΤΕΚ.* τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;
- ΑΙ.* δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
- ΤΕΚ.* καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
- ΑΙ.* τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540
- ΤΕΚ.* ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
- ΑΙ.* ἔρποντι φωνεῖς ἢ λελειμμένῳ λόγων;
- ΤΕΚ.* καὶ δὴ κομίζεαι προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
- ΑΙ.* αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὔ,
νεοσφαγῆ του τόνδε προσλευσσω φόνον,
εἵπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτόν ἐν νόμοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν. 545
- ὦ παῖ, γένιο πατρὸς εὐτυχεστέρος,
τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὀθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνη κακῶν.
ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,
ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. 555
- ἔταν δ' ἵκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἴου ἑράφης.
τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῆδε χαρμονήν.
οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ἕβριση 560
στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ
λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεῖ τανῦν
τηλωπὸς οἶχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστήρες, ἐνάλιος λεώς, 565
ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
κείνω τ' ἐμὴν ἀγγεῖλατ' ἐντολήν, ὅπως
τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ', Ἐριβοῖα λέγω,
ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεῖ, 570
ἔστ' ἂν μυχοὺς κίχῃσι τοῦ κάτω Θεοῦ.
καὶ τὰμὰ τεύχη μῆτ' ἀγωνάραχαι τινὲς

- Θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὀ λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφω
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γούσ
 δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
 πύκαζε θάσσον. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
 θρηγεῖν ἐπιδάς πρὸς τομῶντι πῆματι.
XO. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν·
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλώσσά σου τεθηγμένη.
TEK. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖεις φρενί;
AI. μὴ κρῖνε, μὴ ἔξεταζε. σωφρονεῖν καλόν.
TEK. οἴμ' ὡς ἀθυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
 καὶ θεῶν ἰκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.
AI. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
 ὡς οὐδὲν ἀρεκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;
TEK. εὐφημα φώνει.
AI. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
TEK. σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ;
AI. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.
TEK. ταρβῶ γάρ, ὦναξ.
AI. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;
TEK. πρὸς θεῶν, μαλάσσον.
AI. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
 εἰ τοῦμόν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

Στάσιμον α'.

στροφή α'.

- XO.** ὦ κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μὲν πον ναίεις ἀλίπλακτος εὐδαίμων,
 πᾶσιν περίφρατος αἰεί·
 ἐγὼ δ' ὀ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οἷ χρόνος
 Ἰδᾶδι μίμνων λειμῶνι πόα τε μήλων
 ἀνήριθμος αἰὲν ἐδῶμαι,
 χρόνῳ τρυχόμενος,
 κακὰν ἐλπιδ' ἔχων

ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
τὸν ἀπότροπον αἰδήλον Ἄιδαν.

ἀντιστροφή α'.

καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, ὦμοι μοι,
θεῖα μανία ξύναιλος·

611

ὄν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ
κρατοῦντ' ἐν Ἄρει· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας
φίλοις μέγα πένθος εἴρηται.

615

τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
μεγίστας ἀρετᾶς

ἄφιλα παρ' ἀφίλοις

620

ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεΐδαις.

στροφή β'.

ἦ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρα,
λευκᾷ δὲ γήρα μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα
φρενομόρως ἀκούσῃ,

625

αἴλιον αἴλιον

οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς

ἦσει δύσμορος, ἀλλ' ὄξυτόνους μὲν ᾧδᾶς

630

θρηνήσει, χερόπληκτοι δ'

ἐν στέρνοισι πεσοῦνται

δοῦποι καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας.

634

ἀντιστροφή β'.

κρείσσω γὰρ Ἄιδᾶ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν,

ὃς ἐκ πατρῴας ἤκων γενεᾶς ἄριστος

πολυπόνων Ἀχαιῶν,

οὐκἔτι συντρόφοις

ὄργαις ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὀμιλεῖ.

640

ὦ τλάμον πάτερ, οἷαν σε μένει πυθέσθαι

παιδὸς δύσφορον ἄταν,

ἂν οὔπω τις ἔθρευεν

αἰῶν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε.

645

ΑΙΑΣ.

ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·

κοῦκ' ἔστ' ἀελπιον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες.
 κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε, 650
 βαύνη σίδηρος ὡς ἐθελύνθην στόμα
 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὄρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἴμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παραπτίους
 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ 655
 μῆριν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχῳ,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἔχθιστον βελῶν,
 γαίας ὀρύξας ἔνθα μὴ τις ὕψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νῦξ Ἄιδης τε σωζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὔ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἐκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ' ὀνήσιμα. 665
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἶκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὡσθ' ὑπεικτέον. τί μῆ;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπεῖκει· τοῦτο μὲν νιφροστιβεῖς 670
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύλλος
 τῇ λευκοπάλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ἔπνος 675
 λύει πεδησας, οὐδ' αἰεὶ λαβῶν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἔγωγ'· ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσονδ' ἐχθαρτέος,
 ὡς καὶ φιλήσων αὐθις, ἔς τε τὸν φίλον 680
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὔ σήσει· σὺ δὲ

εἴσω θεοῖς ἔλθοῦσα διὰ τέλους, γίνοι, 685
 εὔχου τελεῖσθαι τοῦμὸν ὦν ἐρᾶ κέαρ.
 ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταῦτ' ἀ τῆδ' ἐμοὶ τάδε
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἦν μόλη, σημήνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὖνοεῖν δ' ὑμῖν ἄμα.
 ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον· 690
 ὑμεῖς δ' ἂ φράζω δεῖτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεῖ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

Στάσιμον β'.

στροφή.

ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπτάμαν.
 ἰὼ ἰὼ Πᾶν Πᾶν,
 ὦ Πᾶν Πᾶν ἀλίπλαγκτε, Κυλλανίας χιονοκτύπου 695
 πετραίας ἀπὸ δειράδος
 φάνηθ', ὦ θεῶν χοροποῖ' ἄναξ,
 ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνῶν 700
 ἰάψης.

νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορευῆσαι.
 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολῶν ἄναξ Ἀπόλλων
 ὁ Δάλιος εὐγνωστος
 ἐμοὶ ξυνεῖη διὰ παντὸς εὐφρων. 705

ἀντιστροφή.

ἔλυσεν αἶνον ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.
 ἰὼ ἰὼ. νῦν αὖ,
 νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος
 θεῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας 710
 λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
 πάνθ' ὅσα θέσμι' ἐξήγησ' εὐνομία σέβων μεγίστα.
 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαρραίνει,
 κοῦδ' ἂν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἂν, εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων 715
 Αἴας μετανεγνώσθη
 θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
 Τεύκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720

- κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον
 κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
 στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ' ὄνειδεσιν
 ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν οὔτις ἔσθ' ὄς οὔ,
 τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ
 ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσοι
 τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν·
 ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
 κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.
 λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
 ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
 ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ ἔστιν, ὡς φράσω τάδε;
 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.
- XO. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας
 βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις. 725
- ΑΓ. ἰοῦ ἰοῦ.
 βραδείαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
 πέμπτων ἔπεμψεν, ἢ ᾠάνην ἐγὼ βραδύς.
- XO. τί δ' ἔστι χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; 740
- ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεύκρος ἔνδοθεν στέγης
 μὴ ἕω παρήκειν, πρὶν παρῶν αὐτὸς τύχη.
- XO. ἀλλ' οἴχεταιί τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεῖς
 γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῆ ῥόλου.
- ΑΓ. ταῦτ' ἔστι τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα,
 εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται. 745
- XO. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι —
- ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρῶν ἐτύγχανον.
 ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
 Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα,
 ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιᾶν φιλοφρόνως
 θεὸς εἶπε κἀπέσκηψε παντοῖα τέχνη
 εἶρξαι κατ' ἡμαρ τοῦμφανὲς τὸ νῦν τότε
 Αἴανθ' ὑπὸ σκηραῖσι μηδ' ἀφέντ' ἔαν,
 εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ. 750
- ἐλᾶ γὰρ αὐτὸν τῆδ' ἔθ' ἡμέρα μόνη
 δίας Ἀθήνας μῆρις, ὡς ἔφη λέγων. 755

- τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόητα σώματα
 πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
 ἔφρασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
 βλαστῶν ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονῆ· 760
 κείνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος
 ἄνους καλῶς λέγοντος εὐρέθη πατρός.
 ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· τέκνον, δορι
 βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν. 765
 ὁ δ' ὑψικόμπως κάφρόνως ἡμείψατο·
 πάτερ, θεοῖς μὲν κἄν ὁ μηδὲν ὦν δημοῦ
 κράτος κατακτῆσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
 κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
 τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον 770
 δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὀτρύνουσά νιν
 ἠδῶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
 τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος·
 ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
 ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη. 775
 τοιοῖσδέ τοι λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
 ἐκτήσατ' ὄργην, οὐ κατ' ἀνθρώπον φρονῶν.
 ἀλλ' εἵπερ ἔστι τῆδε θῆμέρα, τάχ' ἂν
 γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
 τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶπ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἔδρας 780
 πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς
 Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
 οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.
- ΧΟ. ὦ δαῖτα Τέκμησσα, δυσμόρων γένος,
 ὄρα μολοῦσα τόνδ' ὀποι' ἔτεθ' ἑροεῖ· 785
 ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.
- ΤΕΚ. τί μ' αὐτὰ τάλαιναν, ἀρτίως πεπανμένην
 κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;
- ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρος, ὡς ἤκει φέρων
 Αἴαντος ἡμῖν πράξιν ἦν ἤλγησ' ἐγώ. 790
- ΤΕΚ. οἴμοι, τί φῆς, ἀνθρώπε; μῶν ὀλώλαμεν;
- ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πράξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
 θυραῖος εἶπερ ἔστιν, οὐ θαραῶ πέρι.
- ΤΕΚ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς.

- ΑΓ. ἐκείνον εἶργειν Τεῦκρος ἔξεφίεται
σκηρῆς ὑπαυλον μῆδ' ἀφιέναι μόνον. 796
- ΤΕΚ. ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, κἀπὶ τῷ λέγει τάδε;
- ΑΓ. πάρεσθ' ἐκείνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει κυρεῖν.
- ΤΕΚ. οἴμοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν; 800
- ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν ὄς αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.
- ΤΕΚ. οἶ' γώ, φίλοι, πρόσσητ' ἀναγκαίας τύχης,
καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν,
οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805
ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρος ἔξοδον κακὴν.
ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον.
ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κείσ' ὅποιπερ ἂν σθένω. 810
χωρῶμεν, ἐγκλονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή,
σῶζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὄς σπεύδει θανεῖν.
- ΧΟ. χωρεῖν ἐτοιμὸς, κοῦ λόγῳ δεῖξω μόνον·
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἐμ' ἔψεται.

ΑΙΑΣ.

- ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἧ τομώτατος 816
γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δώρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὄραν.
πέπηγε δ' ἐν γῆ πολεμία τῇ Τρωάδι,
σιδηροβρωτὶ θηγάνη νεηκονῆς· 820
ἔπηξα δ' αὐτὸν εὐ περιστείλας ἐγὼ
εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκεουῶμεν· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ
σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαβεῖν· 825
πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεῦκρω φέροντα, πρῶτος ὡς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπιευθεῖς πάρος

- ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. 830
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ δ' ἄμα
 πομπαῖον Ἐρμῆν χθόνιον εὔ με κοιμίσαι,
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
 καλῶ δ' ἄρωγούς τὰς αἰεὶ τε παρθένους 835
 αἰεὶ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθῃ,
 σεμνὰς Ἐρινὺς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας·
 καὶ σφας κακούς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ 840
 [αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο].
 ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποῖνιμοὶ τ' Ἐρινύες,
 γεύεσθε, μὴ φεῖδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν 845
 Ἥλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἠνίαν
 ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
 ἧ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνηῖσθαι μάτην,
 ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκειψαι μολών·
 καίτοι σὲ μὲν κάκει προσανδήσω ξυνῶν. 855
 σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτήν Ἥλιον προσενέπω,
 πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὐθις ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἰρὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βάθρον, 860
 κλειναὶ τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρηναὶ τε ποταμοὶ θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρει', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ἕμιν Αἴας τοῦτοπος ὕστατον θροεῖ,
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αἴδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865

Ἐπιπάροδος.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει,

πᾶ πᾶ

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.

ἰδοὺ ἰδοὺ·

870

δοῦπον αὖ κλύω τινά.

ΗΜ. Β. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὀμιλίαν.

ΗΜ. Α. τί οὖν δῆ;

ΗΜ. Β. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

ΗΜ. Α. ἔχεις οὖν;

875

ΗΜ. Β. πόνου γε πληθὺς, κούδεν εἰς ὄψιν πλέων.

ΗΜ. Α. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δῆ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν

κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

Κομμὸς γ'

στροφή.

ΧΟ. τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων

879

ἄλιαδᾶν ἔχων ἀύπνους ἄγρας,

ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεῶν, ἢ ῥυτῶν

Βοσπορίων ποταμῶν, τὸν ὠμόθυμον

885

εἴ ποθι πλαζόμενον λείσσω

ἀπύοι; σχέτλια γὰρ

ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

οὐρίων μὴ πελάσαι δρόμων,

ἀλλ' ἄνδρα μὴ λείσσειν ὄπου.

890

ΤΕΚ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. τίνος βοῆ πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕΚ. ἰὼ τλήμων.

ΧΟ. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὄρῳ

Τέκμησσαν, οἴκτω τῷδε συγκεκραμένην.

895

ΤΕΚ. οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟ. τί δ' ἔστιν;

ΤΕΚ. Αἴας ὄδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς

κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

- ΧΟ. ὦμοι ἐμῶν νόστων· 900
 ὦμοι, κατέπεφνες, ἀναξ,
 τόνδε συνναύταν, τάλας·
 ὦ ταλαίφρων γύναι.
- ΤΕΚ. ὡς ὦδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα.
- ΧΟ. τίνος ποτ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος; 905
- ΤΕΚ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
 πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.
- ΧΟ. ὦμοι ἐμᾶς ἄτας, οἶος ἄρ' αἰμάχθης,
 ἄφρακτος φίλων, 910
 ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄιδρις,
 κατημέλησα. πᾶ πᾶ
 κεῖται ὁ δυστράπελος
 δυσώνυμος Αἴας;
- ΤΕΚ. οὔτοι θεατός· ἀλλὰ νιν περιπτυχεῖ 915
 φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἔπει
 οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν
 φουσῶντ' ἄνω πρὸς ἕϊνας ἐκ τε φοινίας
 πληγῆς μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς·
 οἴμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 920
 ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀγμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι,
 πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγλαθαρμόσαι.
 ὦ δύσμορ' Αἴας, οἶος ὢν οἴως ἔχεις,
 ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.
 ἀντιστροφή.
- ΧΟ. ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ 925
 στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν
 μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοῖά μοι
 πάννηχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες 930
 ὠμόφρων ἐχθοδύπ' Ἀτρεΐδαις
 οὐλίῳ σὺν πάθει.
 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ 935
 δπλων ἔκειτ' ἀγῶν πέρι.
- ΤΕΚ. ἰὼ μοί μοι.
- ΧΟ. χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δύη.
- ΤΕΚ. ἰὼ μοί μοι.

- ΧΟ. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι,
 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου. 940
- ΤΕΚ. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστι, ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.
- ΧΟ. ξυναυδῶ.
- ΤΕΚ. οἴμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
 χωροῦμεν, οἷοι νῦν ἐφροσῶσι σκοποῖ. 945
- ΧΟ. ὦμοι, ἀναλγήτων
 δισσῶν ἐθρόησας ἄναυδ'
 ἔργ' Ἀτρειδᾶν τῶδ' ἄχει.
 ἀλλ' ἀπείργοι θεός.
- ΤΕΚ. οὐκ ἂν τάδ' ἔστι τῆδε, μὴ θεῶν μέτα. 950
- ΧΟ. ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἦγυσαν.
- ΤΕΚ. τοιόνδε μέντοι Ζηγρός ἢ δεινὴ θεός
 Παλλὰς φντεῦει πῆμ' Ὀδυσσεῶς χάριν.
- ΧΟ. ἦ ῥα κελαινῶπαν θυμὸν ἐφρυβρίζει
 πολύτλας ἀνήρ, 954
 γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις ἄχρῃσιν
 πολὺν γέλωτα, φεῦ φεῦ,
 ξὺν τε διπλοῦ βασιλῆς
 κλύοντες Ἀτρεΐδα. 960
- ΤΕΚ. οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς
 τοῖς τοῦδ' ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ πόθουν,
 θανόντ' ἂν οἰμῶξειαν ἐν χρεῖᾳ δορός.
 οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τάγαθὸν χερσὶν
 ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλλῃ. 965
 ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς,
 αὐτῶ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν
 ἐκτῆσαθ' αὐτῶ, θάνατον ὄνπερ ἤθελεν.
 τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶν ἂν κάτα;
 θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. 970
 πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κenoῖς ὑβρίζετω.
 Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἔστιν, ἀλλ' — ἐμοὶ
 λιπῶν ἀνίας καὶ γόους — διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- ἰὼ μοί μοι.
- ΧΟ. σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975
 βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

- ΤΕΥ.** ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί,
ἄρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;
- ΧΟ.** ὄλωλεν ἀνήρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.
- ΤΕΥ.** ὡμοὶ βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. 980
- ΧΟ.** ὡς ὧδ' ἐχόντων —
- ΤΕΥ.** ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.
- ΧΟ.** πάρα στενάζειν.
- ΤΕΥ.** ὦ περισπερχές πάθος.
- ΧΟ.** ἄγαν γε, Τεῦκρε.
- ΤΕΥ.** φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;
- ΧΟ.** μόνος παρὰ σκηναῖσιν. 985
- ΤΕΥ.** οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ὡς κενῆς
σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐγκόνοι, σύγκραμε· τοῖς ἐχθροῖσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελαῖν.
- ΧΟ.** καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδ' εἰ σοὶ μέλει 990
ἐφίεθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.
- ΤΕΥ.** ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἄλγιστον ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ,
ὀδός θ' ὀδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
μάλιστα τοῦμόν σπλάγχθον, ἦν δὴ νῦν ἔβην, 995
ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην
μόρον, διώκων κἀξιχνοσλοπούμενος.
ὀξεῖα γὰρ σου βᾶξις ὡς θεοῦ τινος
διήλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴγῃ θανάων.
ἀγῶ κλύων δύστηνος ἐκποδῶν μὲν ἔων 1000
ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὄρων ἀπόλλυμαι.
οἴμοι.
ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
δσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1005
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βροτούς,
τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
ἦ πού με Τελαμών, σὸς πατήρ ἐμός θ' ἔμα,
δέξαιτ' ἐν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ἕως

- χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὐχ; ὕτω πάρα 1010
 μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἴλεων γελᾶν.
 οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἔρεϊ κακὸν
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία
 σέ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμονς νέμοιμι σοῦς.
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρῦς,
 ἔρεϊ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἑλευθέρου φανείς. 1020
 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
 πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος ἐδρόμην.
 οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ὦ τάλας, ὑφ' οὗ 1025
 φρονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὡς χρόνῳ
 ἔμελλέ σ' Ἐκτωρ καὶ θανάων ἀποφθίσειν;
 σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
 Ἐκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἔδωρήθη πάρα,
 ζωστήρι προσιθείς ἵππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
 ἐκνάπτει αἰέν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον·
 οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
 πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήμετι.
 ἄρ' οὐκ Ἑρινὸς τοῦτ' ἐγάλλευσε ξίφος
 κάκεϊνον Αἰδης, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
 ἐγὼ μὲν οὐκ αἰεὶ καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ
 φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεοῦς·
 δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 κείνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω κάγῳ τάδε.
- ΧΟ.** μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
 φράζου τὸν ἄνδρα, χῶ τι μυθήσῃ τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν ἂ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.
- ΤΕΥ.** τίς δ' ἐστὶν ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;
- ΧΟ.** Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045
- ΤΕΥ.** ὄρω· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὦν οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἔαν ὄπως ἔχει.

ΤΕΥ. τίνας χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;

ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὄς κραίνει στρατοῦ. 1050

ΤΕΥ. οὐκ οὖν ἂν εἴποις ἦντιν' αἰτίαν προθείεις;

ΜΕ. ὀθούνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν 1055

ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν·

ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλευσας φρόνον 1055

νίκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί·

καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβησεν,

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ' ἦν ὄδ' εἴληχεν τίχην

θανόντες ἂν προुकείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ,

οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς 1060

τὴν τοῦδ' ἕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν.

ἦν οἶνεκ' αὐτὸν οὐτίς ἔστ' ἀνὴρ σθένων

τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,

ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος

ὄρμισι φορβῇ παραλοιπὸς γενήσεται. 1065

πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος.

εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ἄδυνήθημεν κρατεῖν,

πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλης,

χερσὶν παρευθύνοντες· οὐ γὰρ ἔσθ' ὄπου

λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν. 1070

καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἄνδρα δημότην

μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐρεστώτων κλίειν.

οὐ γὰρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς

φέρουντ' ἂν, ἐνθα μὴ καθεστήκη δέος,

οὔτ' ἂν στρατὸς γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι,

μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.

ἀλλ' ἄνδρα χεῖρ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,

δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.

δέος γὰρ ᾧ πρόσσεστιν αἰσχίνη θ' ὁμοῦ,

σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο· 1080

ὄπου δ' ὑβρίζειν δεῖν θ' ἄβούλεται παρῶν,

ταύτην νόμιξε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ

ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
 καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἐν ἡδύμεθα
 οὐκ ἀντιτίσειν αὐθις ἐν λυπώμεθα.
 ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὔτος ἦν
 αἰθίων ἔβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.
 καὶ σοι προφρονῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
 μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς.

XO. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς
 εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ἔβριστής γένη.

TEY. οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαναμάσαιμ' ἔτι,
 δς μηδὲν ὄν γοναῖσιν εἶθ' ἄμαρτάνει,

δθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι
 τοιαῦθ' ἄμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.

ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐθις, ἧ σὺ φῆς ἄγειν
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβῶν;
 οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτοῦ κρατῶν·

ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν
 ἔξεστ' ἀνάσσειν ὣν δδ' ἠγεῖτ' οἴζουθεν;

Σπάρτης ἀνάσσιον ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν·
 οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμηθῆσαι πλέον
 ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἧ καὶ τῷδε σέ.

ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὕλων
 στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἠγεῖσθαι ποτε.

ἀλλ' ὡνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
 κόλαξ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς
 εἶθ' ἄτερος στρατηγός, ἐς ταφὰς ἐγὼ

θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δεισας στόμα.
 οὐ γάρ τι τῆς σῆς οἶνεκ' ἐστρατεύσατο

γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω,
 ἀλλ' οἶνεχ' ὕρκων οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
 σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.

πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβῶν
 καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε, τοῦ δὲ σοῦ ψόφρου
 οὐκ ἂν στραφείην, ἕως ἂν ἦς οἷός περ εἶ.

XO. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλώσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ·
 τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει.

- ΜΕ. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. 1120
 ΤΕΥ. οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
 ΜΕ. μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
 ΤΕΥ. κἄν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοὶ γ' ὠπλισμένῃ.
 ΜΕ. ἢ γλώσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.
 ΤΕΥ. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξιστιν φρονεῖν. 1125
 ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με;
 ΤΕΥ. κτείναντα; δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανάων.
 ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐσώξει με, τῆδε δ' οἴχομαι.
 ΤΕΥ. μὴ νῦν ἀτίμα θεοῖς, θεοῖς σεσωσμένους.
 ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;
 ΤΕΥ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔαθ' ἰσχυρῶς παρών.
 ΜΕ. τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν;
 ΤΕΥ. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προύστη ποτέ;
 ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστιασο.
 ΤΕΥ. κλέπτῃς γὰρ αὐτοῦ ψηροποιδὸς εὐρέθης. 1135
 ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς κοδὲ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη.
 ΤΕΥ. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψῃς κακά.
 ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τι.
 ΤΕΥ. οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
 ΜΕ. ἔν σοι φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θάπτειν.
 ΤΕΥ. ἀλλ' ἀντακούση τοῦτον ὡς τεθάψεται. 1140
 ΜΕ. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν
 ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
 ᾧ φθέγμ' ὄν οὐκ ἂν εἶρες, ἠνίκ' ἐν κακῷ
 χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ἔφ' εἵματος κρυφεῖς 1145
 πατεῖν παρῆχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
 οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
 σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
 χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
 ΤΕΥ. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων, 1150
 ὃς ἐν κακοῖς ἔβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
 κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφερῆς ἐμοὶ
 ὀργήν θ' ὁμοῖος εἶπε τοιοῦτον λόγον·
 ὠνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
 εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος. 1155
 τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.

- ὄρω δέ τοί νιν, κἄστιν, ὡς ἔμοι δοκεῖ,
οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἠνιξάμην;
ΜΕ. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις
λόγοις κολάζειν ᾧ βιάζεσθαι παρῆ.
1160
- ΤΕΥ.** ἄφερπέ νιν. κάμοι γὰρ αἰσχιστον κλέειν
ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μνθουμένου.
- ΧΟ.** ἔσται μεγάλης ἔριδος τις ἀγών.
ἀλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦρε, ταχίνας
σπεύσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.
1165
- ΤΕΥ.** καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίοι
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον ἵεριστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
1170
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεῖς πέλας
ἰκέτης ἔραψαι πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο.
θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτοι,
ἰκτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ
1175
βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαρτος ἐκπέσοι χθονός,
γένους ἄπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
αἴτωσ περὶ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε
1180
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
ἡμεῖς τε μὴ γυναικες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω
τάφου μεληθεῖς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἔῃ.

Στάσιμον γ'.

στροφὴ δ.

- ΧΟ.** τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
τὰν ἄπανστον αἰὲν ἔμοι δορυσοήτων
1186
μόχθων ἄταν ἐπάγων
ἀν' ἀνεμώδεα Τρωΐαν,
1190
δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;

ἀντιστροφή α'.

ὄφειλε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον
"Αἶδαν 1192

κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν δπλων 1195

"Ἐλλασι κοινὸν Ἄρη· —

ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων· —

κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

στροφή β'.

ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων
 οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200

νεῖμεν ἔμοι τέρψιν ὀμιλεῖν,

οὔτε γλυκὴν αὐλῶν ὄτοβον,

δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν

τέρψιν ἰαύειν.

ἔρώτων δ' ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦμοι· 1205

κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὔτως,

αἰὲ πνικινᾶς δρόσοις

τεγγόμενος κόμας,

λυγρᾶς μνήματα Τροίας. 1210

ἀντιστροφή β'.

καὶ πρὶν μὲν αἰὲν νυχίου

δείματος ἦν μοι προβολὰ

καὶ βελῶν θούριος Αἴας·

νῦν δ' οὔτος ἀνεῖται στυγερῶ

δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν 1215

τέρψις ἐπέσται;

γενοίμαν ἔν' ἔλαεν ἔπεστι πόντου

πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν

ὑπὸ πλάκα Σονίου, 1220

τὰς ἱεράς ὄπως

προσείπομεν Ἀθάνας.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην

Ἄγαμέμνον' ἡμῖν δευρο τόνδ' ὀρμώμενον·

δηλὸς δέ μοῦστί σκαιὸν ἐκλύσιον στόμα. 1225

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ δῆματ' ἀγγέλλουσί μοι
 τληῖναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;
 σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,
 ἢ που τραφεῖς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
 ὑψηλ' ἐφώνεις κάπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις, 1230
 ὅτ' οὐδὲν ὄν τοῦ μηδὲν ἀντέστις ἔπερ,
 κοῦτε στρατηγὸς οὔτε ναυάρχος μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῆς, Αἴας ἔπλει.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ἐπέφρονα;
 ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος οὔτερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὕδε;
 πικροὺς ἔοιμεν τῶν Ἀχιλλείων ὕπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῆσαι τότε, 1240
 εἰ πανταχοῦ φανοῦμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κοῦκ ἀρκέσει ποθ' ἔμιν οὐδ' ἡσημένιοις
 εὔκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που
 ἢ σὶν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὕπισθεν ἐς τὸ πρόσθεν ἄζομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς 1250
 οὐδ' εὐρένωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὄμωσ
 μᾶστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὀρθῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτίσῃ τινά·
 ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιας,
 θαρσῶν ἰβρίξεις κάξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθῶν ὃς εἰ φῆσιν
 ἄλλον τιν' ἄξιεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260
 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;

- σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλώσσαν οὐκ ἔπαίω.
- ΧΟ.** εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῆρον φράσαι. 1265
- ΤΕΥ.** φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
 χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἄλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὄδ' ἀνήρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνηστίν, οὗ σὺ πολλακίς
 τὴν σὴν προτείνων προύκαμες ψυχὴν δορῖ· 1270
 ἀλλ' οὔχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.
 ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἡνίκα
 ἐρέων ποθ' ὑμᾶς οὔτος ἐγκεκλημένους,
 ἦδη τὸ μηδὲν ὄντας, ἐν τροπῇ δορὸς 1275
 ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἄκροισιν ἦδη ναυτικοῖς ἐδιωλίους
 πυρὸς φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 περδῶντος ἄρδην Ἐκτορος τάφρων ἕπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπειρῆξεν; οὐχ' ὄδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
 δν οὐδαμοῦ φῆς σοῦ δίχ' ἐμβῆραι ποδί;
 ἄρ' ὑμῖν οὔτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
 χῶτ' αὖθις αὐτὸς Ἐκτορος μόνος μόνου,
 λαχὼν τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν ἐς μέσον καθείς, 1285
 ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
 κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κοιριεῖν;
 ὄδ' ἦν ὁ πράσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών,
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 δίστηνε, ποῖ βλέπων ποῖ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
 οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προῖφιν πατῆρ,
 ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἀτρεά δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον
 προθέντ' ἀδελφῶν δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφνης Κρήσσης, ἐφ' ἣ
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φριτύσας πατῆρ
 ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν.
 τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὄνειδίξεις σποράν;

- ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν
 ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ γρίσει μὲν ἦν
 βασιλεία, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
 δώρημα κείνῳ ἔδωκεν Ἀλκμήνης γόνος.
 ἄρ' ὦδ' ἄριστος ἐξ ἀριστείων δυοῖν
 βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος,
 οὗς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων;
 εὖ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χῆμας τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
 ἔπει καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένην
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπέρ
 γυναικός, ἣ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·
 ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσῃ ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ ἔμοι θρασύς.
 ΧΟ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,
 εἰ μὴ ξινάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην
 βοῆν Ἀτρείδων τῆδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
 ΑΓ. οὐ γὰρ κλιόντες ἔσμεν αἰσχίστους λόγους,
 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;
 ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 κλιόντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔτιη κακά.
 ΑΓ. ἤκουσεν αἰσχροῦ· ὄρων γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
 ΟΔ. τί γὰρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;
 ΑΓ. οὐ φησ' ἑάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
 ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
 ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάλῃθ' ἠ φίλῳ
 σοὶ μηδὲν ἦσσον ἢ πάρος ξυνηρετεῖν;
 ΑΓ. εἶπ'· ἣ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
 φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμου.
 ΟΔ. ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
 μὴ τλῆς ἀθάπτων ὦδ' ἀναλήτως βαλεῖν·

- μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
 τοςόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
 κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὔτος ἔχθιστος στρατοῦ,
 ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων δπλων·
 ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
 οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
 ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
 ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι·
 οὐ γὰρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
 φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
 βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' εἰ μισῶν κυρῆς. 1345
 ΑΓ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ἔπερμαχεῖς ἐμοί;
 ΟΔ. ἔγωγ'· ἐμίσουν δ', ἤνικ' ἦν μισεῖν καλόν.
 ΑΓ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναι σε χρεῖ;
 ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
 ΑΓ. τόν τοι τύραννον εὖσεβεῖν οὐ ῥάδιον. 1350
 ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
 ΑΓ. κλέειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρεῖ τῶν ἐν τέλει.
 ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
 ΑΓ. μέμνησ' ὅποιῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
 ΟΔ. ὄδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν. 1355
 ΑΓ. τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὣδ' αἰδῆ νέκυν;
 ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἀρετῇ με τῆς ἐχθρας πολὺ.
 ΑΓ. τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτῶν.
 ΟΔ. ἢ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καῦθις πικροί.
 ΑΓ. τοιοῦσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360
 ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῆδε θῆμέρα φανεῖς.
 ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
 ΑΓ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔαν;
 ΟΔ. ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι. 1365
 ΑΓ. ἢ πάνθ' ὁμοῖα· πᾶς ἀνὴρ αὐτῶ πονεῖ.
 ΟΔ. τῶ γὰρ με μᾶλλον εὐχρὸς ἢ μαυτῶ πονεῖν;
 ΑΓ. σὸν ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
 ΟΔ. ὡς ἂν ποιήσης, πανταχῆ χρηστός γ' ἔση.
 ΑΓ. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγώ 1370

- σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μεῖζω χάριν,
 οὔτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὦν ἔμοιγ' ὁμῶς
 ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἂ χρῆ.
- XO.** ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνήρ. 1375
- ΟΔ.** καὶ νῦν γε Τεύκρω τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
 ὅσον τότ' ἐχθρός ἦ, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
 καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
 καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων
 χρῆ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380
- ΤΕΥ.** ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινεῖσαι
 λόγοισι· καὶ μ' ἔψενσας ἐλπίδος πολὺ.
 τοῦτῃ γὰρ ὦν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ
 μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
 θανόντι τῷδε ζῶν ἐφρυβρίσαι μέγα,
 ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν
 αὐτός τε χῶ ξύναιμος ἠΐθελισάτην
 λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
 τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεῖων πατήρ
 μνήμων τ' Ἐρινὸς καὶ τελεσφόρος Αἴκη
 κακὸς κακῶς φθείρειαν, ὡσπερ ἠθέλον
 τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
 σὲ δ', ὦ γεραιῶ σπέρμα Λαέρτου πατρός,
 τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψάειν ἔαν,
 μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ· 1395
 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεί τινα στρατοῦ
 θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
 ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα ποροσινῶ· σὺ δὲ
 ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.
- ΟΔ.** ἀλλ' ἠθέλον μὲν· εἰ δὲ μή' στί σοι φίλον
 πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἴμ', ἐπαινεῖσας τὸ σόν. 1400
- ΤΕΥ.** ἔλις· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
 χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπτυρον λουτρῶν ὀσίων
 θέσθ' ἐπίκαιρον· 1405
 μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη

τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
 παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις
 φιλότῃτι, θιγὼν πλευράς σὺν ἐμοὶ
 τάσδ' ἐπικούφιζ'. ἔτι γὰρ θερμαὶ
 σύριγγες ἔνω φουσῶσι μέλαν
 μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνῆρ
 φησὶ παρεῖναι, σοῦσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ
 κοῦδενί πω λύονι θνητῶν.

1410

1415

XO. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
 γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
 τῶν μελλόντων, ὅ τι πράξει.

Metrische Schemata der Chorlieder.

Parodos

στροφή 172—182 = ἀντιστροφή 183—193

- ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪
 - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - ∪ - - - ∪ -
 - - ∪ - - - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
 - - ∪ - - - ∪ - - - ∪ -
 - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - - ∪ - - - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - - ∪ - - - ∪ ∪ - ∪ ∪ ≡
 - - ∪ - ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -

ἐπιπρόξ 194—200.

- ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪
 - - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
 - - ∪ ∪ - -
 ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -

Kommos

στροφή 221—231 = ἀντιστροφή 245—255

- ∪ - - ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
 - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
 - - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -

~~~~~

Kommos

στροφή α' 348—355
 = ἀντιστροφή α' 356—363

∪ -
 ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -

στροφή β' 364—378

= ἀντιστροφή β' 379—393

ὕ—ὑ— ὕ—ὑ—
 ὕ—ὑ— ὕ—ὑ—
 ὕ—ὑ— ὕ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—

στροφή γ' 394—411

= ἀντιστροφή γ' 412—429

ὕ—
 ὕ—ὑ—
 ὕ—ὑ— ὕ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—
 ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—

Stasimon I

στροφή α' 596—608

= ἀντιστροφή α' 609—621

—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—

στροφή β' 622—633

= ἀντιστροφή β' 634—645

—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—

Stasimon II

στροφή 693—705 = ἀντιστροφή 706—718

ὕ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—
 —ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—ὑ—
 ὕ—ὑ—ὑ—ὑ—

Epiparodos 866—879

U U U U U
: —
: — U U U —
— : U : U U U U U U
U : U —
: U U U U
: U — : U U U —
U : —
: U — : U U U —
U : —
U U — : U U — U U
: U — : U U U —
U U — : U — : U —

Kommos

στροφή 879—914 = ἀντιστροφή 925—960

879—914 = 925—936

U : U — U : U U —
U U — U U U —
: U U — U — : U —
: U U — U — U —
: U — : U —
: U — : U —
U U — U — U —
U U — U — U —
U — : U U —

900—907 = 946—954

U U —
: U U — U —
: U — : U —
: U — : U —
: U — : U — U — U —
U U — : U U —
: U — : U — U —
: U — : U — U — U —

908—914 = 954—960

U U — U — U —
U U —
U U — U — U — U — U — U —
U U — U —
: U U — U —
U U —

Stasimon III

στροφή α' 1185—1191

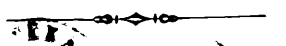
= ἀντιστροφή α' 1192—1198

U U — U U — U — U — U — U — U —
: U — : U — U — U —
: U — : U —
U U — U — U —
: U — U — U —

στροφή β' 1199—1210

= ἀντιστροφή β' 1211—1222

U — U — U —
: U — : U —
: U — U —
: U — U —
U — U —
U — U —
U — U —
U — U —
U — U —
U — U —

12 3 109 264

ROFANOX
oczyszczanie
VIII 2011

—

LIB

KD.14599
nr inw. 18534

sonbokles